

Bilag 199.

DANMARKS AUTOMOBIL- FORHANDLER-FORENING

Den 28. februar 1967.

Den 18. maj 1965 afgav et af folketinget dengang nedsat udvalg betænkning over bl. a. forslag til *lov om afgift ved ejerskifte af brugte motor køretøjer*.

Som bilag (2) til betænkningen var givet en henvendelse af 29. april 1965 fra Danmarks Automobil-Forhandler-Forening, hvori der i 18 punkter blev givet udtryk for en lang række ulemper, der skønnedes at ville følge med gennemførelse af en „brugt-bilafgift“.

Det var foreningen en glæde at kunne konstatere, at der i mange henseender blev taget hensyn til de fremsatte betragtninger, men i selve den omstændighed, at afgiften dog blev bibeholdt omend kun som en éngangsafgift, ligger en gene af en sådan størrelse såvel for branchen som for forbrugerne, at vi indtrængende henstiller, at lejligheden nu, hvor nye skatter og afgiftsregler er i støbeskeen, benyttes til at likvidere denne afgiftslov helt og holdent.

Udover at henvise til de af foreningen i april 1965 ved lovens tilblivelse fremsatte betragtninger, der fortsat har gyldighed på de punkter, hvor de fremsatte synspunkter ikke fuldt ud blev imødekommet, tillader vi os nu at pege på det såre tidkrævende besvær, der følger med lovens administration og den usikkerhed og mistro og undertiden dadelværdige handelsmetoder, der følger i dens kølvand.

Efter lovens ord er det „nr. 2 ejer“ til et køretøj, der ved køretøjets erhvervelse (indregistrering) skal betale den fastsatte afgift, men i realiteten hviler afgiften på ejer nr. 1 — der jo må affinde sig med, at

hans brugte bil, i sammenligning med en anden tilsvarende brugt bil (der tidligere er afgiftsberigtiget), er nøjagtig det beløb mindre værd, som afgiften udgør.

Der hviler følgerlig en art prioritet på køretøjet, så længe det endnu befinder sig hos ejer nr. 1. — Når ejer nr. 2 har fået køretøjet indregistreret, er prioriteten væk, og i praksis vil det være — og er det blevet — en selvfølge, at prissætte brugte biler „med ejerskifteafgift betalt“. Et andet pris-sammenligningsgrundlag vil være kunstigt. Er afgiften ikke betalt, er det et „minus“ ved køretøjet.

Alt dette er det meget besværligt at forklare den private kunde. — Sælgeren (ejer nr. 1) kan ikke forstå, at han ved salget af bilen på denne måde bliver belastet med en afgift, der efter loven skal betales af køberen (ejer nr. 2), og denne kan til gengæld ikke forstå, at han formelt skal stå som betaler af en afgift, der reelt dog påhviler sælgeren. — Det spildes der megen tid på at forklare, og resultatet er hyppigt, at automobilforhandleren, for at få tingene til at glide, må tage noget af afgiften på sin egen kappe. I branchens periferi er reglerne i modsætning hertil vel af og til ved en ekstra oratorisk indsats blevet misbrugt på den måde, at begge parter — såvel ejer nr. 1 som ejer nr. 2 — er blevet belastet med afgiften.

Der findes ikke en eneste ansvarsbevidst automobilforhandler i dette land, der ikke betragter ejerskifteafgiftsloven som den mest besværlige lov, han nogensinde har haft med at gøre — og det siger faktisk ikke så lidt